RESURSE NELIMITATE

de Ciprian Mitoceanu

Ştii, totul este să ţi se aprindă beculeţul la momentul potrivit, exact aşa cum spunea şi proful ăla tîmpit de mate, ăla care ne-a terorizat în primul an de liceu de nu mai credeam c-o s-o scoatem la capăt cu el.De fapt, cred că atunci a început totul. Atunci a fost aprinsă scînteia, dar eu eram prea tîmpit să-mi dau seama de potenţialul real a tot ceea ce mi s-a întîmplat.

Sincer să fiu, mă şi vedeam repetent, al dracului motiv de balamuc în familia mea, noroc că şi-a rupt gîtul în accidentul ăla dubios de motocicletă, dar nu despre asta este vorba. Nu… E vorba despre ce spunea el, tîmpitul ăla care credea că nu e nimic mai important sub soarele ăsta decît Teorema lui Pitagora şi triunghiul dreptunghic şi nenorocit. Cred că mai degrabă prefera să rezolve o ecuaţie cu vreo douăsprezece serii de necunoscute decît să reguleze vreuna dintre muierile care se fîţîiau prin liceu, aşteptînd să fie plesnite sub coadă. Da, tipul spunea mereu că nu există problemă care să nu poată fi rezolvată şi nici individ care să nu fie în stare să rezolve vreo problemă. De fapt, predica aia tîmpită ocupa cea mai mare parte a orei de curs, dar asta nu era în măsură să ne deranjeze prea tare. Preferam să-i ascultăm tîmpeniile decît să ne răhăţim pe noi la tablă, în faţa unei chinezării matematice. Dar tipul spunea că orice individ este în stare să rezolve orice problemă, şi nu numai de matematică. Orice problemă poate fi rezolvată, totul este să-ţi pui mintea la cotribuţie. Exact aşa spunea şi al dracului să fiu dacă a încercat cineva, măcar o dată, să-l contrazică. Bine, toată lumea ştia că e cam dus cu pluta, că nu era cu toată ţigla pe casă, cum se spune, adică era un pic nebun, ce dracu' mai bat eu cîmpii.

Dar insista că mintea umană poate găsi rezolvare la orice problemă, că poate afla răspunsul la orice întrebare. Cică resursele intelectului uman sînt departe de a fi cunoscute sau epuizate şi că cel mai al dracului calculator, de la NASA sau CIA, ori de pe la altă instituţie guvernamentală abreviată, s-ar putea căca pe el în faţa unui creier uman bine pus la punct. Cică sîntem capabili să reţinem totul, dar absolut totul, numai că memoria noastră nu-şi bate capul să reţină toate căcaturile care ne defilează prin faţa ochilor ori pe care ţi le înşir eu în momentul de faţă ca mărgelele pe aţă. Dar le reţine, reţine tot

ce se întîmplă cu noi sau în jurul nostru, reţine tot ceea ce înregistrează organele noastre de simţ, conştient sau mai puţin conştient. Creierul nostru ştie cu precizie cîte muşcături de ţînţar ţi-au mutilat mutra atunci cînd ai fost în tabără în clasa a doua sau de cîte ori ai avut vise frumoase şi ai udat naibii patul. Ştie tot, dar treaba e că nu foloseşte aburelile astea. Nu are nevoie de ele, dă-le dracului. Ca şi cum ar interesa pe cineva de cîte ori ţi s-a sculat privind pe sub fustiţa profei de istorie sau chiar atunci cînd te-ai gîndit că ai putea face aşa ceva, dar ţi-a fost al dracului de ruşine, deoarece era cu vreo opt ani mai bătrînă decît tine şi venea să-ţi predea despre cîte în lună şi cîte în stele s-au petrecut cu milenii şi sute de ani mai înainte.

Da, creierul este o maşinărie minunată, şi memoria un accesoriu pe măsură. Dacă este folosit cum trebuie, creierul rezolvă problemele, indiferent că este vorba despre o futută de problemă de geometrie spaţială care ţi-a scos peri albi, ori că vrei să găseşti cea mai uşoară cale spre a trăi visul american înainte de a ieşi din adolescenţă. Creierul este în stare să-ţi arunce răspunsul care te poate aduce în culmea fericirii numai dacă eşti în stare să-l foloseşti, dacă eşti destul de dibaci în a-i exploata resursele alea de care tot vorbea nebunul ăla de matematică, ăla de-a vrut să mă lase repetent pentru că, spunea el, am un creier al dracului de leneş, care necesită un timp de răspuns cam prea mare.

Să fiu sincer, poate că avea dreptate, cel puţin aşa cred acum, după ce s-au întîmplat atîtea. Dar pe atunci nu dădeam două parale pe vorbele lui deşi, în încercarea disperată de a obţine un calificativ care să-mi permită promovarea clasei, am încercat să aplic vreo două-trei dintre schemele pe care mi le recomanda el pentru revigorarea activităţii intelectuale. Rahat cu perje, nu mergea nicidecum. Poate pentru că şmecheria nu era, de fapt, nici o şmecherie, ci era o chestie de rahat ieşită din căpăţîna unui cretin numai bun de internat la balamuc în cea mai izolată celulă pe care o au ăia pe acolo. Tindeam să cred aşa, în condiţiile în care individul tot propăvăduia supremaţia chestiei cenuşii care-i bîntuia lui prin căpăţînă, dar mă îndoiesc că îşi dorise dintotdeauna să eşueze în învăţămînt şi să nu fi dorit să devină altceva în viaţă decît un profesor neghiob care nu vedea nimic altceva în faţa ochilor decît nenorocitele de

calcule şi formule matematice cu care miliardarii adevăraţi nu se chinuie să-şi bată capul.

Sau poate că mă gîndeam la altceva, la altceva decît geometria şi trigonometria lui de rahat umplut. Nu doream de la viaţă doar să rezolv amărîtele de ecuaţii şi în nici un caz nu doream să devin un profesor cam alcoolic şi zbanghiu dintr-un liceu de care se fereau toţi părinţii care aveau o brumă de cont în bancă şi doreau, într-adevăr, să le dea copiilor o educaţie.

Da, nu mă gîndeam mai deloc, altfel iluminarea de care tot pomenea nebunul ar fi apărut, fără doar şi poate, şi mi-ar fi permis să rezolv nenorocita de problemă de matematică şi să promovez fără emoţii. Noroc cu accidentul de motocicletă. El m-a scos din rahat şi, mulţumită domnişoarei bătrîne care i-a luat locul zbanghiului la catedră, am reuşit să promovez fără să fi ştiut o idee de matematică mai mult. Poate, în iluminarea lui, creierul meu rezolvase problema şi boul care se punea în calea evoluţiei mele şcolare a accelerat un pic cam mult acolo unde alte creiere, neafectate de iluminare, preferau să calce pedala de frînă…

Da, ştiu al dracului de bine că în ziua aia am sărbătorit. Am sărbătorit, aşa cum o putea face un puşti de clasa a noua, care mai mult se gîndea la ce ar putea face cu o fată decît să încerce să facă *ceva* cu una dintre ele. Erau la liceul nostru o droaie de fete, cel puţin de trei ori mai multe decît băieţii, în fiecare an de studiu şi, dacă era să dai crezare a tot ceea ce se spunea, nici una nu ţinuse să intre virgină în liceu. Chestii, ştii cum se spune… Despre o femeie se spune întotdeauna că a avut de-a face cu mai mulţi bărbaţi decît îndrăzneşte ea să viseze, dar pe atunci nu pătrunsesem profunzimea acestor adevăruri ale vieţii, aşa că eram dispus să cred mai mult decît în ziua de azi. Dar, în ciuda naivităţii mele, nu eram în stare să iau de bune teoriile nebunului de matematică. Şi, în ziua în care am sărbătorit, nici nu mă mai interesau emanaţiile minţii lui bolnave. Dă-l dracului… Borna pe care şi-a răspîndit bunătate de creieri a fost rezolvarea favorabilă a problemelelor pe care mi le făcuse promovarea. Adio şi n-am cuvinte, dom' profesor. Am dat pe gît o bere Leffe, nu-ş' de ce, dar berea asta europeană a fost parcă anume făcută să-mi readucă întotdeauna în minte că americanii nu-s chiar în toate domeniile lideri mondiali, apoi mi-am sunat toţi foştii colegi de şcoală care nimeriseră în licee cu

ştaif să le spun vestea, apoi i-am tras una în cap, cu un poster de-al Sabrinei în faţă şi cu gîndul la cea mai nurlie colegă de clasă. Una mulatră, cu nişte ţîţe cît bostanii, ceva de groază. Niciodată nu am crezut că o fată în primul an de liceu poate avea ţîţele atît de mari, dar iată că am trăit fericirea de a fi contrazis „pe viu”. Cu toate că am fost colegi de clasă, niciodată, pe tot parcursul liceului, nu am intrat în vorbă cu ea. Tipa era tot timpul ocupată, este de neimaginat ce poate face cu minţile bărbaţilor o pereche de ţîţe energic umflate şi profesionist ambalate. Pînă şi boului de matematică i se scurgeau balele după tipă. Cîteodată uita de iubitele lui formule şi ecuaţii şi stătea, aşa, ca idiotul, şi se holba la ţîţele ei. Era de tot rîsul, ce să spun. Nu îndrăznea nimeni să rîdă…

Aşa… Aş fi putut încerca să schimb rutina masturbării cu ceea ce mi-ar fi putut oferi oricare din restul colegelor. Mulatra era prea ocupată, mereu a fost prea ocupată, dar restul fetelor nu erau la fel de implicate. „Ţîţe mari” era destul de implicată ca să le lase fără pîine pe multe altele. Da, aş fi putut încerca, dar nu am vrut ca refuzul vreunei vaci lipsite de creier să-mi strice mie sărbătoarea. Trecusem clasa şi idiotul care mă adusese în pragul exasperării cu calificativele lui liliputane nu mai avea să mă deranjeze niciodată. Da’ niciodată…

Am lălăit-o prin liceu, aşa cam cum o face toată lumea. Nu liceul este cheia succesului în viaţă. Este doar un rău necesar, o treaptă fără de care nu te poţi căţăra mai departe. L-am terminat şi basta. Am sărbătorit iar, de data asta cu o femeie în toată regula, una cu sînii aproape la fel de mari ca ai mulatrei. Prietena mea… De fapt, o mare problemă şi ea… Mă îndrăgostisem iremediabil de gagică. Aş fi fost în stare să-mi dau foc pentru ea.

Tipa nu mi-a cerut niciodată să-mi dau foc pentru ea, dar pentru mine existau piedici mai mari către coapsele ei. Mi-aş fi dorit să mi-o pun cu ea, ce naiba, eram şi eu bărbat de ceva vreme, mă ajutase să trec pragul o altă colegă, una cu faţa plină de coşuri şi aparat dentar, plus ochelari cu lentile cît borcanele, dar cînd eşti supraexcitat ce mai contează cum arată tipa? Problema este că după ce te descarci cu o tipă, dacă este urîtă ca zînele rele din poveştile de groază, simţi nevoia să ridici ştacheta, să ai de-a face cu ceva mai de calitate. Cu cineva pentru care să ţi se zbată şi altceva decît organu’ atîrnător.

Myra era o astfel de fată. Mişto, cu ţîţe mari şi care mă considera destul de interesant. Da. Destul de interesant, dar nu suficient de interesant. Ted Emerson era, cu siguranţă, mult mai interesant. Şi mai arătos. Gagiul juca în echipa de fotbal a şcolii şi muierile se dădeau în vînt după el. Ar fi putut să se reguleze cu oricare dintre ele dorea el, chiar şi cu mulatra aia ca decupată din revistele deocheate pentru bărbaţi. Dar el avea o slăbiciune pentru Myra. Myra, pentru care eu... În fine, chestia cu focul...

Şi Ted nu numai că era îndrăgostit de Myra, dar era şi gelos. În treacăt fie spus, nu-l condamn. Myra era femeie în toată regula şi nu suporta să se gîndească la bărbaţi. Trebuia să aibă unul lîngă ea mereu. Pînă să apară Ted în scenă crezusem că cinstea îmi era rezervată mie. Cînd armăsarul echipei şi-a trădat interesul, Myra nu a reacţionat chiar cum se aştepta el. Probabil ştia că individul nu are de gînd să piardă prea mult timp în compania ei. Cînd însă a văzut că este în limbă după ea, s-a cam schimbat foaia...

Ted era băiat ambiţios, nu ca mine... Şi prima lui ambiţie a fost să mă cotonogească zdravăn. Fusesem văzut de cîteva ori braţ la braţ cu Myra şi asta era suficient pentru o declaraţie de război. O femeie trebuia cucerită asemenea unei cetăţi. Iar eu... Ei bine, eram în stare să-mi dau foc pentru Myra, dar nu eram deloc capabil să fac faţă unui tăvălug de muşchi. Un tăvălug isteric de muşchi. A fost cea mai cruntă bătaie pe care am încasat-o. Pînă atunci. Dar Ted Emerson m-a asigurat că ăla nu era decît începutul. Următoarea mardeală trebuia să fie şi mai groaznică.

Din fericire, n-a apucat să mi-o mai administreze. O lovitură la cap în timpul unui antrenament l-a transformat dintr-o speranţă a sportului într-o legumă. A paralizat de la gît în jos şi, după cîteva luni, a plecat să joace într-o altă echipă de fotbal. Dacă se joacă fotbal pe cealaltă lume. Myra a fost atît de distrusă încît mi-a plîns o oră întreagă în braţe apoi m-a lăsat să-i cuceresc cetatea. Şi am rămas singurul stăpîn pînă la balul de absolvire. Cel puţin aşa cred, dar, ce uşurare, nimeni nu a mai încercat să mă cotonogească pentru sînii apetisanţi ai Myrei. Scăpasem de liceu şi-mi rezolvasem problemele.

Şi, odată ce am terminat liceul, au început alte probleme. Alte probleme pe lîngă care experienţa mea din primul an, cu

profesorul de matematică, putea să pară, comparativ, cît rahatul de muscă pe lîngă ce poate căca găoaza unui elefant.

O vreme am încercat să mă strecor la facultate dar, vezi, dacă pînă atunci crezusem că liceul este o treaptă incomodă, dar necesară pentru a te căra acolo unde îţi doreşti, atunci cînd am fost respins oriunde am încercat mi-am dat seama că un liceu prost ales poate fi mai degrabă o piatră de moară legată de picior decît o treaptă.

Cu rezultate de rahat în liceu nu poţi înainta decît în ritm de melc. Asta în cazul în care nu eşti nevoit să baţi în retragere…

Am intrat în armată… Armata este soluţia la toate problemele naţiunii, aşa cum limpede glăsuia un afiş de recrutare, mai împodobit cu culori ţipătoare decît ustensilele unei vrăjitoare pornite la vînătoare de fraieri.

Casă pe banii contribuabilului american, mîncare aşişderea, şi încă din aia a dracului de riguros controlată calitativ şi cantitativ, care, dacă nu era în stare să ne transforme în super-eroi, cel puţin nu ne lăsa să devenim nişte clasici americani burtoşi şi lipsiţi de vlagă, numai buni să dea iama în noi bolile de nutriţie şi cele cardio-vasculare. Ei bine nu, mîncarea aia nu lăsa să se întîmple aşa ceva. Dar cred că mai degrabă antrenamentul dur era responsabil de condiţia noastră fizică decît caloriile minuţios cîntărite şi administrate.

Frecuş cît cuprinde. De necrezut cîtă energie poate să zacă într-un om şi cît de capabili sînt sergenţii să o scoată la iveală. Mai ales sergent Vice Hope, care nu era nici pe departe dătător de speranţe. Cel mai afurisit satrap pe care l-a zămislit vreodată armata americană. Se spunea despre el că refuzase avansarea deoarece acest lucru l-ar fi împiedicat să mai şteargă duşumelele cu soldaţii, să-i facă pe recruţi să se simtă mai mizerabili decît rahatul care li se scurgea pe picioare la sfîrşitul orelor de instrucţie. Era cel mai al dracului dintre toţi sergenţii, o maşină de urlat şi administrat pedepse. Numai asta ştia să facă şi asta făcea. Alţii sînt fericiţi atunci cînd cîştigă la bingo sau reguleaza regina balului. Vice Hope se simţea fericit atunci cînd provoca nefericirea altora. În jurul lui nu aveai dreptul să simţi nici un fel de relaxare sau uşurare. Trebuia să fii încordat şi veşnic cu mutra plouată, numai aşa puteai aduce o urmă de zîmbet pe chipul lui încruntat.

Se spunea despre Hope că, la fiecare serie, punea ochii pe cîte un recrut şi se ţinea de capul lui pînă nefericitul fie îşi dădea duhul pe terenul de instrucţie, scuipînd sînge în două cu mîl, fie îşi punea capăt zilelor de îndată ce punea mîna pe o armă cu glonţ de război. Astea erau poveştile care circulau pe seama lui Hope şi, sincer să fiu, nu era nici singurul personaj pe seama căruia circulau tot felul de poveşti sumbre, nici cel în cîrca căruia să se afle cele mai detestabile legende. Poate că Hope nu era chiar aşa de detestabil pe cît îl vedeam eu, poate că era detestabil şi scîrbos numai pentru că făceam instrucţia cu el. Pentru că el era cel care ne storcea de energie şi găsea tot felul de motive să ne prelungească chinurile instrucţiei zilnice. Plutonul lui Hope era primul care ajungea pe cîmpul de instrucţie şi ultimul care îl părăsea.

Foarte curînd am observat că Hope avea ceva cu mine. Tot timpul se lega de mine, de la felul în care se prezenta uniforma mea, pînă la stilul în care îmi legam şireturile la bocanci. Era al dracului de chiţibuşar, dacă era în stare să măsoare cu rigla distanţa dintre vîrfurile şireturilor. Sau „pusese ochii pe mine”, aşa cum au început să şoşotească tot mai des camarazii, de cele mai multe ori, la fel de lipsiţi de căpătîi şi perspective în viaţa civilă ca şi mine.

Pusese ochii pe mine... Asta însemna, desigur, că, înainte să ajung la testele finale, ticălosul de Hope avea să-mi facă felul, aşa cum ştia el mai bine. Fără să mă atingă cu vreun deget, doar urlînd la mine şi dîndu-mi ordine pe care voi încerca să le îndeplinesc, asemenea unui automat lipsit de voinţă proprie, dintr-o chestie implementată în căpăţîna mea insuficient de adînc şi care purta plasticul nume de „subordonare ierarhică”. Ştie cineva, oare, cîtă hidoşenie se poate ascunde în spatele acestei îngemănări de cuvinte?

Şi Hope a început să-şi facă treaba, aşa cum ştia el mai bine. În timp ce restul camarazilor îşi trăgeau sufletul prin bunăvoinţa sergentului Vice Hope, întotdeauna se găseau motive pentru care eu să fac ture de teren în plus sau să mă tîrăsc sub reţelele de sîrmă ghimpată cu acumulatorul electric al tancului fixat pe spate. Alergatul cu masca de gaze pe figură şi complet ambalat în combinezonul de protecţie chimică în timp ce soarele transforma pietrele în bucăţi de sticlă incadescentă. Căţăratul si coborîtul funiei de atîtea ori încît muşchii mi se

transformau în zgîrciuri dureroase iar limba se metamorfoza într-o bucată de scîndură negeluită. Vice Hope ştia să ucidă mai eficient decît un călău în slujba Inchiziţiei. Dacă aş fi dispus de tot aurul din lume, iar Vice Hope ar fi dorit să afle unde se ascunde, i-ar fi dezvăluit bucuros locul chiar dacă asta ar fi însemnat ca mai apoi să trăiesc o viaţă de cerşetor, hrănindu-mă numai din gunoaie. Aş fi dat dracului armata şi mi-aş fi căutat norocul printre chilipirgiii din port. Dar contractul cu armata era în aşa fel ticluit încît nu mă puteam sustrage fără un consistent sprijin financiar. Şi cine dracu' are un purcoi de bani la saltea şi se înrolează în armată?

Pe scurt, aveam probleme. O problemă a dracului de mare, mai exact, un sergent umflat de bere şi sadic ca un anchetator comunist. Niciodată nu era mulţumit de mine. Mă punea să fac flotări pînă cădeam epuizat pentru că o fututǎ de frunză mi se lipise de uniformă în timp ce mă tîram prin munţi de gunoaie, dar trecea cu vederea faptul că uniformele altora arătau de parcă ar fi fost puse la marinat în rahat de porc. Voia să mă termine…

În general, cei prinşi în structurile militarizate capătă un pic de paranoia cazonă şi au o tendinţă pronunţată spre dictatură. Şi cu cît satrapul este mai mic, cu atît e mai fioros, vrea să demonstreze că în curtea lui nimeni nu se cacă decît dacă-i dă el voie. Hope era atins de toate bolile care parazitează sistemul. Un mic nemernic, privit prin prisma realizărilor personale, dar unul de calibru mare. Trebuia să-şi întreţină aura de jigodie autoritară, chiar dacă asta însemna ca, din cînd în cînd, vreun nefericit care nu se omorîse cu cartea în viaţa civilă, să dea ortul popii pe cîmpul de instrucţie. Nimeni nu spunea nimic, se mai întîmpla ca din cînd în cînd cîte un recrut să dea colţul. Se făcea cîte o anchetă, aşa de ochii lumii, că trebuia să se facă, dar asta nu-l mai învia pe nefericit şi nici nu ştirbea prestigiul sergentului. Iar el pusese ochii pe mine pentru ca aura lui de invincibil să nu aibă de suferit…

Pe lîngă problema Hope, problema reprezentată de profesoraşul de matematică, cu părul lui vîlvoi, în stil hippie, fusese o chestie nevinovată, de adormit copiii înainte de a fi haliţi de căpcăuna flămîndă din Pădurea Umbrelor. Din cauza beţivului din liceu fusesem în pericol să repet clasa a noua. Din cauza lui Vice Hope era foarte probabil să-mi pierd viaţa.

O problemă pe care mi-aş fi dorit să o pot rezolva, dar nu dispuneam nici de resursele financiare care să mă poată descătuşa din afacerea pe care o pusesem la cale cu armata, dăruindu-i priceperile mele în schimbul a ceea ce nu fusesem în stare să-mi cîştig în civilie, şi anume un acoperiş deasupra capului, un pat cu aşternuturi curate şi o farfurie de mîncare din cînd în cînd. Şi nici nu aveam pile care să-mi permită transferul spre un pluton unde să domnească un tiran mai permisiv şi care să-şi fi ales deja alt cal de bătaie. Bună afacere…

Problema Hope s-a rezolvat atunci cînd mă aşteptam mai puţin. De fapt, cînd mă aşteptam să dau colţul. După o zi de instrucţie infernală, Hope a găsit că e cazul să-mi acorde şi puţină „atenţie specială”. În timp ce restul plutonului a primit permisiunea de a se odihni la umbra copacilor care mărgineau terenul de instrucţie, Hope mi-a cerut să execut cîteva exerciţii, drept pedeapsă pentru că, văzuse el bine, la un moment dat, îmi scăpasem jos arma. Nu se întîmplase să-mi cadă arma din mînă, dar nici nu eram în situaţia de a-l contrazice pe nebun. Resemnat, am început să alerg. Hope era şeful, nu-i puteam reproşa nimic…

Dar după un minut de alergat, genunchiul stîng mi-a cedat şi m-am prăbuşit grămadă, urlînd de durere. Urlam mai tare chiar decît Hope, care era de părere că mă prefac. A început să strige la mine în stilul lui, parcă mugea un bivol, nu urla un om. Apoi a început să vină spre mine, care zăceam în noroi şi-mi strîngeam cu amîndouă mîinile genunchiul paradit. Mă durea atît de tare încît toate ameninţările lui Hope m-au lăsat rece…

A urlat să mă ridic, dar nu am făcut-o. Nu te poţi ridica atunci cînd piciorul te doare atît de tare încît nu poţi vedea mai departe de durerea ta. Hope înnebunise de-a binelea. Vedeam cum îi curgeau balele, ca unui cîine turbat. Îi vedeam ochii injectaţi, îi puteam citi furia pe mutra buhăită şi eram sigur că mă va ucide în bătaie dacă nu mă ridic, dar nu puteam face nimic.

Pe urmă totul s-a petrecut într-un mod de-a dreptul ciudat. Hope a urlat ceva la mine, nu am înţeles ce şi, chiar dacă aş fi priceput, nu mi-ar fi fost de vreun ajutor. Nu mă puteam mişca. Apoi s-a înverzit la faţă, a început să scoată nişte sunete ciudate, ca o pompă de rahat şi, pînă să-şi dea seama cineva ce

se petrece, Marele Vice Hope se prăbuşise peste mine, spumegînd. Crăpase.

Infarct, au hotărît medicii. Bietul de el, l-au compătimit cei care nu-l cunoşteau la fel de bine ca noi. Se implicase prea mult în ceea ce făcea şi iată ce păţise. Ce pierdere iremediabilă pentru fabrica de eroi a armatei...

Ceea ce era interesant era faptul că nu păţisem nimic grav. Un cîrcel, îmi explicase medicul. Cîrcel la genunchi?! Du-te în mă-ta şi nu mai pune întrebări cretine...

Dar decesul subit al lui Hope nu mi-a adus liniştea mult visată, ci expedierea la vatră. Cineva, cine ştie? hotărîse că nu eram suficient de bun pentru a-mi vărsa sîngele pentru patrie. Poate pentru că eram prea deştept, nu?

Ar fi trebuit să răsuflu uşurat, dar nu a fost aşa. Fără slujbă, fără bani de chirie, fără maşină. Fără nimic... Da, asta da problemă...

Da, am început să mă gîndesc mai bine la problemele mele. La modul în care se rezolvaseră...

Mai întîi schija aia beţivă care-i tot trăgea cu matematica în sus şi matematica în jos, de parcă Teorema lui Thales ar fi centrul Universului. Dorise să mă lase repetent pentru că nu mă ducea capul sau pentru că aşa voia el. Poate că era cîte un pic din fiecare, dar nu mai contează. Am trecut clasa, am băut bere nemţească şi am frecat şarpele.

Mai apoi Ted, care ameninţase să mă transforme în carne tocată şi-mi oferise un avans dureros din ceea ce putea face o grămadă prea mare de muşchi dotată cu cu un creier prea mic. Şi Vice Hope, sergentul care băgase în mormînt cîţiva recruţi doar pentru a le demonstra celorlalţi că este cît se poate de serios...

Toţi trei reprezentaseră probleme pentru mine. Mari probleme, cel puţin aşa le considerasem eu. Sau măcar Hope. El fusese, într-adevăr, o mare problemă pentru mine. Una mortală. Crăpase înainte să mă omoare. Sînt sigur că, dacă ar fi început să mă lovească, nu s-ar fi oprit decît după ce m-ar fi omorît. Sau poate că ar mai fi continuat şi după aceea. Dar infarctul venise la fix. Exact la fix... Şi accidentul de motocicletă al matematicianului obsedat.

Coincidenţe?!... Nu prea cred în aşa ceva.

Să fi reuşit să găsesc calea prin care să-mi rezolv problemele? Să fi descoperit cum pot să-mi utilizez creierul? Grămada de rahat pe care o am între urechi, aşa cum spunea proful de matematică? Sînt sigur că nu la o astfel de rezolvare a problemelor se gîndise. Nu, nu avea în cap decît nenorocita de matematică, era obsedat de matematică aşa cum există oameni obsedaţi de maşini. Poate că nu fusesem destul de inteligent să observ mai mult… Poate că vorbise prea complicat pentru posibilitatea mea de înţelegere. Poate… Acum nu mai contează. Aş fi preferat să rămîn repetent şi zece ani doar pentru a-i cere lămuriri suplimentare. Nu ştiu dacă ar fi putut să mi le dea, dar, de vreme ce a murit, nu mai există nici o speranţă să aflu ce anume încercase să spună cu chestia aia cum că creierul este capabil să ne rezolve toate problemele şi că are resurse nebănuite, de care noi nu sîntem conştienţi. Ne-o spusese şi în ziua în care s-a dus să împungă borna. Ne-a ţinut prelegerea obişnuită despre puterea creierului şi despre cît de tîmpiţi sîntem noi că nu ne duce capul să o exploatăm, mi-a mai trîntit un calificativ nasol şi mi-a spus că nu există nici o şansă la un miliard să promovez. Apoi şi-a luat motocicleta şi a plecat…

Nu dorisem moartea nici unuia dintre ei. Nici chiar a sergentului Hope, deşi poate că, în cazul lui, aş fi fost îndreptăţit. El îmi dorea moartea. Şi totuşi, oamenii aceia au murit. Au murit, iar eu am scăpat de probleme. De problemele pe care mi le făceau ei. Nu-mi dorisem decît să scap de probleme. Să trec clasa, să nu fiu transformat în carne tocată şi să scap cu viaţă din armată.

Poate că amărîtul ăla de mînuitor de ecuaţii avea dreptate… Poate că am descoperit ceea ce nici el însuşi nu descoperise…

Şi, săptămîna trecută, ca niciodată, am jucat la loterie. Nu am mai jucat niciodată pînă acum. Tata spunea mereu că banii jucaţi la loterie sînt bani aruncaţi pe geam. Numai cei care au bani ar fi trebuit, în opinia babacului, să joace la loterie.

Da, am jucat, sperînd ca astfel să obţin rezolvarea problemei financiare care mă apasă din fragedă pruncie. Familia mea nu a avut niciodată suficienţi bani pentru nimic. Nici pentru o casă ca lumea, nici pentru maşină, nici pentru o şcolă ca lumea, nici pentru un brad de Crăciun ca lumea. Mereu lucruri de mîna a şaptea, făcute să fie, nu lucruri bune…

Am jucat, concentrîndu-mă să ghicesc numerele sau dracu’ ştiu eu ce…

Sincer, îmi pare rău că am făcut-o. Da, îmi pare rău că am jucat la loterie. Nu, nu am cîştigat, nu am ghicit nici un număr. Dar problema este alta. A cîştigat unchiul Fisherman, fratele mamei. A pus mîna pe premiul cel mare.

Nu, nu vreau să moară unchiul Fisherman. După ce a aflat că a cîştigat a făcut atac vascular de bucurie. E la Terapie Intensivă dar eu ştiu că nu se mai poate face nimic. M-a chemat şi mi-a spus că sînt unicul lui moştenitor, nepotul preferat.

Nu, nu-mi doresc ca problemele mele financiare să se rezolve astfel. Unchiul a fost întotdeauna bun cu mine. Singurul care-mi dăruia jucării cînd toată lumea îmi dăruia haine. De ziua mea, de Crăciun, de Ziua Recunoştinţei… Unchiule Fisherman, te iubesc…

Mi-aş dori să pot schimba ceva, dar nu ştiu cum. Ştiu că am puterea să o fac, dar nu ştiu cum. Cel care ar putea să-mi ofere măcar o vagă indicaţie a murit. Din cauză că am văzut în el o problemă…